

de Bedkommende en Ret, en endelig Ret til at afgjøre, hvorvidt det paagjældende Maleri kunde komme paa Udstillingen eller ikke. Og ligesom der, efter de Ord, som den ærede Ordfører selv oplæste, ikke kan være nogen Tvivl om Udstillingskomiteens formelle Berettigelse til at tage en saadan Bestemmelse, som den har taget, saaledes forekommer det mig ogsaa klart, at der heller ikke reelt kan være nogen Tvivl om, at der ikke alene kan være Spørgsmaal, om et Maleri efter sin Bestaffenhed egner sig til at ophænges paa Udstillingen, men at der ogsaa maa kunne tages andre Hensyn end dette, og navnlig Hensyn til, af hvilken Bestaffenhed den paagjældende Person er. Jeg vil sige, at var det en Straffefange eller en anden saadan Person, eller en hvilken som helst berøgtet Person, eller var den Maade, hvorpaa den Paagjældende træder op lige overfor Udstillingskomiteen, saaledes, at den som i nærværende Tilfælde var forbunden med Bold, med personlig Bold og Trusel med Bold, er det et Moment, der vel kan tages i Betragtning af Komiteen til at negte at modtage Billeder fra ham, indtil han forpligter sig til at optræde paa en anden Maade for Fremtiden. Det kan være meget rigtigt lige overfor saadanne Personer som denne, der overfor det paagjældende Medlem af Udstillingskomiteen, saavidt jeg veed Prof. Gyner, optraadte paa en ligesom personlig voldsom Maade. Sa jeg veed ikke, om han ikke endogaa truede med at skyde ham — jeg kjenner ikke det Nærmere ved denne Persons Optraeden, men da han synes at høre til den ærede Ordførers Protegeer, kan den ærede Ordfører maaffe give os nærmere Oplysninger derom. Men at hans Optraeden var personlig voldsom overfor Komiteemedlemmerne, er vist, og det forekommer mig, at man maa kunne sige, at Personer, der, naar de ikke faae deres Billeder ophængte paa den Maade, de fordrer det — thi det er nok det, hvorpaa det gik ud — true Udstillingskomiteens Medlemmer med Bold, personlig Bold, maa faae deres Billeder afviste, indtil de forpligte sig til at optræde paa en anden Maade. Det forekommer mig at være aldeles berettiget, og ligeledes forekommer det mig, at Kultusministeriet har været fuldt berettiget til at sige: Udstillingskomiteen har havt formel Ret til at afvise ham, det maa forblive ved dens Resolution, og den Paagjældende saavel som andre Personer af samme Bestaffenhed maa henvende sig til Medlemmet for [K]jøbenhavn's Amts 5te Valgtreds (Holstein), der nok vil tage sig af dem.

Formanden (Berg): Jeg skal bemærke, at den ærede Ordfører kun har fulgt en sædvanlig Skik, naar han er nødt til at fremdrage enkelte Spørgsmaal paa egen Konto, som Tiden ikke har tilladt ham at forhandle med Udvalget om, og at det ærede Medlem derfor ikke har været berettiget til at betegne dette som aldeles utilbørligt, ligesom jeg heller ikke finder det meget smagfuldt i parlamentariisk Henseende at betegne en Del af Debatten som Lapperi og Pindehuggeri.

Rimestad: Det var ikke den hele Debat, jeg betegnede saaledes.

Formanden (Berg): Jeg sagde ogsaa kun en Del af Debatten.

Rimestad: Jeg brugte denne Betegnelse kun om den Del af Debatten, der dreiede sig om Fortolkningen af en Skrivelse fra den høitærede Kultusminister, som den ærede Ordfører fremdrog.

Formanden (Berg): Ja det kunde maaffe være et Hovedpunkt for selve Debatten om dette Spørgsmaal.

Ordføreren (Holstein): Jeg anser i Grunden det, som det ærede Medlem har anført, nærmest som en Følge af den Forpligtelse, han tror paahviler ham til at komme enhver Minister til Hjælp. (Afbrudelse af Rimestad.) Ja, det tror jeg. Det ærede Medlem har nemlig ikke anført et eneste nyt Punkt, ikke Andet end sin uforgribelige Mening om, at det er en meget passende Maade, hvorpaa Udstillingskomiteen har røgtet sit Svær, at den bruger sin Magt til at lade personligt Hjendskab gjøre sig gjældende... (Afbrudelse af Rimestad)... Ja, det undrede mig, saa at jeg ikke kan tænke mig nogen anden Grund, end at det ærede Medlem føler sig forpligtet til at forsvare enhver Minister. (Rimestad: Det har vi nu hørt saa tidt.) Ja, men det sker ogsaa saa tidt; hvis det blot stete noget sjældnere, vilde det ærede Medlem ogsaa høre det sjældnere, men det er nu en Bestæftigelse, som han synes at mene, at han er pligtig til at have. Jeg har derfor ikke taget Ordet for at imødegaa det, thi det behøves ikke; den Sag ligger saaledes for, at Enhver kan bedømme den. Jeg føler mig blot forpligtet til at gjøre nogle Rettelser i, hvad det ærede Medlem fremdrog i sit Svar. Det er nemlig det ærede Medlems Bane at antyde en Del Ting, hvorom han slet ikke veed Bested,